

gende Landstrækninger, Kjøbstad og Land, men iblandt disse er der nogle Egne, som ligge i saa lang Afstand fra Canalen, og hvis Færdselsforhold i det Hele ere af den Bestaffenhed, at det forekommer mig høist utvivlsomt, om de overhovedet kunne siges at have havt nogen- somhelst directe Interesse af Canalens Tilblivelse. Ikke desto mindre blev der i Loven paalagt dem en Afgift, hvorhos det dog stillede dem i Udsigt, at de, naar der i sin Tid maatte komme et Overskud, skulde have en Deel deraf. Med denne Lov for Die troer jeg, man allerede nu maatte kunne komme til en saadan Afgjørelse for denne Sags Vedkommende, at alle Bomme bleve ophævede, og at der da paalagdes de Amter, hvis Beboere havde Interesse af at kunne fare frit paa de vedkommende Veie, som give Afgang til Kjøbenhavn, en Afgift. Det vilde vistnok være umuligt aldeles tilfredsstillende og nøiagtigt at udmaale, hvor Meget ethvert af disse Amter skulde give; men man vilde dog ved det Kjenndskab, man har til Færdselsgangen og Localiteterne og de forskjelliges Egnes Beliggenhed ligeoverfor disse Veie, nok være istand til at komme til et nogenlunde billigt Resultat, og man kan være overbevist om, at man, selv om man udsætter Sagen, for at den kan blive forhandlet i Amtsraadene, aldrig vil opnaae at faae en Lov, med Hensyn til hvilken der ikke fra en eller anden af de paagjældende Egne vil blive ført Klage over, at den var bleven fornøret. Dette er skeet ved Behandlingen af Loven af 8de Marts 1856, idet der var Mænd, som paastode, at det var høist ubilligt at paalægge visse Egne, nemlig de sydligste Egne af Ringkjøbing Amt, nogen Afgift til denne Canals Anlæg, og det Samme vilde naturligviis ogsaa skee her, men jeg tvivler ikke om, at man ved Medvirkning mellem Indenrigsministeren med hans Renskab til Forholdene og Udvalget maatte til 3die Behandling kunne faae fremsat et Forslag, som gif ud paa, at en saadan Godtgjørelse til gamle Kjøbenhavns Amt skulde udredes af de andre Amter, og at Statskassen da ogsaa skulde give det Tilskud, som er nævnt i Forslaget under Nr. 13. At gaae en anden Vej med Hensyn til Bommene forekommer mig virkelig

at være i den Grad i Strid med, hvad vi ellers have foretaget ligeoverfor Veivæsenet og Færdselen paa Veiene, at jeg for min Part aldrig vil deeltage i en saadan Foranstaltning, idet jeg næsten vilde stamme mig over paa denne Maade at gaae imod Bestræbelser, som jeg tidligere har været med til at fremme; det vilde være en Selvmodsigelse, og jeg vilde finde det ganske utaaeligt, om der skulde bydes os disse Vilkaar her. Jeg siger altsaa, at det er billigt, at gamle Kjøbenhavns Amt faaer en Lettelse, og Udvalget har ogsaa selv antydet Veien dertil, men det er blot blevet staaende paa Halvveien, fordi det ikke har troet at kunne træffe det absolut Nødvendige; jeg paastaer imidlertid, at man aldrig træffer dette, men noget tilnærmelsesviis Billigt troer jeg, at Udvalget tillige i Forbindelse med den ærebe Minister maatte kunne forelægge os til tredie Behandling. Jeg for min Part vil naturligviis stemme imod de to Forslag, som ville ordne dette Forhold paa en anden Maade, men forsaavidt Sagen til tredie Behandling kommer til at foreligge i den Form, jeg har antydet, vil jeg deri see et Slags Rebning eller Udvei for Thinget til at opnaae en passende Afgjørelse i denne Sag. — Der er et andet Punkt, hvorom jeg skal tillade mig et Par Ordtringer. Jeg betragter, at den ærebe Indenrigsminister ikke fra Først af har foreslaaet at estergive de omtrent 350,000 Rbd., som Ringkjøbing Amts Gjældb udgjør, men at han derimod først ved en senere Paavirkning er kommen til ogsaa at foreslaae de sidste 100,000 Rbd. estergivne. Jeg er saa vel stemt mod Ringkjøbing Amt, som Nogen kan være; jeg har oftere havt Leilighed til her i Salen at stille Forslag, der gif ud paa at skaffe det en heldigere Stilling end den, der var tiltænkt det af mange Andre; men det forekommer mig dog, at et Afslag af 250,000 Rbd., som jeg maa antage at være grundet paa Overveielser af den i sin Tid nedsatte Commission og af Ministeren, allerede var en overordentlig stor Smødekommene imod det vedkommende Amt. Efterat imidlertid den høitæredede Minister har paataget sig Ansvaret for ogsaa at foreslaae de sidste 100,000 Rbd. estergivne, anseer jeg det for unyttigt at stille no-